

lig over for disse uforanledigede og raa Overfald, og at den, der befinder sig som Genstand for et saadant Angreb, ikke behøver ængsteligt at overveje, om ogsaa disse Midler, som ligge ham for Haanden, og som han kan gribe til, ere saadanne Midler, som han ikke risikerer Straf for, hvis de skulde føre til uformodede farlige Resultater. Vi ere her paa et Gebet, hvor den Indignation, der naturligt griber enhver retsindig Mand, naar der bliver Spørgsmaal om saadanne Overfald paa sagesløse Personer eller et raat og brutalt Hølleangreb, reagerer derved, at man siger, at den, der bliver Genstand for saadanne Angreb, skal have Lov til at udøve Nødværge i videst mulige Omfang og uden bagefter at risikere at blive tiltalt for selv at have udøvet Vold. Men jeg har ligesom Udvalget i det hele taget og ligesom de to ærede Talere, der have haft Ordet i Dag, udtalte, slaet mig til Ro med Højesteretsdommen af 17de November 1896, som forekommer mig at være et Præcedens, som bringer hele denne Materie ind i den rigtige Skure. Jeg tror nok, det kan siges, at vore Domstole, og navnlig vore underordnede Domstole, have været for tilbøjelige til at stille for strenge Betingelser for Udøvelsen af Nødværge, men efter denne Højesteretsdom vil der nok komme en anden Praksis, saa derfor havde man ikke behøvet at komme til Lovgivningsmagten med en Materie, som der ikke kan lovgives om ved en enkelt Del af Straffeloven, idet den faar Betydning for mange flere Paragraffer af Straffeloven, end dem, vi her beskæftige os med.

Saa, siden den sidste ærede Taler (B. G. Jensen) og ogsaa den ærede Ordfører (Goos) har dvælet ved dette almindelige Spørgsmaal om Indførelsen af Bryggestraf, maa det maaske ogsaa være mig tilladt at sige nogle Ord derom. Den sidste ærede Taler erkendte jo, at naar man kom ind paa Indførelsen af Bryggestraf, saa var man egentlig nødt til at gaa langt videre end det, der kunde være Tale om ved dette Lovforslag. Det vilde ikke alene være ved Forbrydelser inden for Straffelovens § 18 — om jeg saa maa kalde dem: rene Voldsforbrydelser — men ved mange andre Ting, man ogsaa maatte anvende dette drastiske Straffemiddel; den sidste ærede Taler nævnte saaledes Sædelighedsforbrydelser — jeg vil ikke tale om Voldtægt og Røveri — der var det langt naturligere, at man anvendte saadanne korporlige Revselse end ved simple Voldsforbrydelser, som falde ind under Straffelovens § 200, og som altsaa ikke medføre Saar og Skade. Og saa Sædelighedsforbry-

delse være, som den sidste ærede Taler mente, et Gebet, hvor man kunde anvende korporlig Straf over for dem, der forsaar sig, om han nu mente, at det skulde være ved Bryggestraf eller ved korporlig Tugt i anden Henseende, skal jeg lade være usagt. Men det er netop Sagen, at skulle vi have dette Spørgsmaal op, er det en hel Principforandring, vi gøre med Hensyn til de Straffearter, vi hidtil have anvendt. Og saa skal jeg minde om, hvad den ærede Ordfører (Goos) udtalte ved 1ste Behandling, han udtalte sig meget kraftigere da, end han gjorde i Dag, og jeg skal tillade mig at citere det, fordi det er vor første Kriminalist, der har udtalt det. Han sagde, at Indførelsen af korporlig Revselse af Rottingslag i denne Lov for disse Forbrydelser vilde være et uhyre Tilbagestrid til en Opfattelse, som ligger mindst et Aarhundrede tilbage, og det vilde overalt i Verden vække den mest ukramtede Forbavselse, om det gjordes i Danmark i Slutningen af det 19de Aarhundrede. Man vilde spørge, om Danmark da befandt sig under halvbarbariske Samfundsforhold, eller om det muligvis var Opfattelsen hos Lovgivningsmagten, der var halvbarbarisk. Det er den ærede Ordførers Ord og ikke mine; men jeg kan fuldstændig slutte mig til dem. Jeg beder ogsaa erindret, at den ærede Ordfører jo har ganske anderledes Vejlighed end vi andre Medlemmer af Udvalget eller af dette Ting til med Hensyn til disse Materier, Fængelsstrafforhold, at bevæge sig der, hvor man maa sige, at den europæiske Retsopfattelse gør sig gældende. Naar man mødes paa Fængelskongresser med de første Mænd i det Fag, vil man nødig staa som Repræsentant for et Land, der gør et saa uhyre Tilbagestrid. Vi andre, som leve under mere dagligdags Forhold, ere mere tilbøjelige til at se Sagen fra et virkeligt Lovgivningsstandpunkt til at give mere efter for vore personlige Følelser og lade vor Indignation raade, denne naturlige Indignation, som jeg talte om før, og som fremkommer, naar man hører Tale om disse Hølleoverfald; saa knytter man Hænderne i Lommen og ønsker, at der kunde komme saa mange Brygl paa den Mands Rygstykker, som der kunde ligge paa dem. Men det er ikke det Synspunkt, Lovgivningsmagten skal staa paa. Det kan være sin Sag, at man kan blive indigneret, men en anden Sag er det, at nærmere Overvejelse maa medføre, at det ikke er passende for Staten lige over for Brutalitet fra dens Undersaatters Side, fra en Vølles Side, at anvende brutale Straffe til Gengæld. Man falder da tilbage til det gamle, for længst forladte Talionsprincip,